

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **P. Š.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2017, č. j. 515/2017-160-SPR/4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2020, č. j. 1 A 118/2017-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu a předchozí průběh řízení

[1] Magistrát hlavního města Prahy uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 23. 5. 2016 překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h podle § 18 odst. 4 silničního zákona, neboť při řízení motocyklu v Praze na ulici Podolské nábreží poblíž domu č. p. X jel rychlostí 62 km/h. Magistrát vyšel ze záznamu o měření rychlosti, které v tomto místě provedla Policie hlavního města Prahy

rychloměrem AD9C. Za uvedený přestupek magistrát uložil žalobci pokutu 1 500 Kč dle 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[2] Městský soud v Praze pak napadeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. V rozsudku zejména uvedl, že Policie hlavního města Prahy měřila rychlost v místě k tomu určeném Policií ČR; že právní úprava již nevyžaduje, aby úsek měření rychlosti byl označen dopravními značkami; že zjevnou chybou v psaní je zmínka o příkazním řízení v rozhodnutí magistrátu; a konečně že v případě chyby měření by rychloměr nezobrazil snímek s rychlostí, v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018-39.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti rozsudku podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[4] Podle stěžovatele se místo, na němž byla změřena jeho rychlost, nenachází na seznamu míst určených Policií ČR k tomu, aby na nich rychlost měřila Policie hlavního města Prahy. Opačný závěr krajského soudu nemá oporu ve spise. Stěžovatel uvádí, že disponuje kopií spisu ze dne 25. 10. 2016, v němž na seznamu určených míst chybí úsek, kde k měření došlo. Od toho dne nebyly do spisu doplňovány listiny s výjimkou komunikace mezi žalobcem a magistrátem. Neměla by tedy nastat situace, že krajský soud disponoval jinou verzí správního spisu. Stěžovatel poukazuje i na to, že spis nebyl řádně veden kvůli absenci číslování, která umožňuje správnímu orgánu spis později „obohatit“. Dále stěžovatel argumentuje, že prokázána nebyla ani součinnost Policie hlavního města Prahy s Policií ČR při měření rychlosti, jelikož Policie ČR požadovala zaslání plánů měření rychlosti a nebylo doloženo, že skutečně zaslány byly.

[5] Stěžovatel brojí proti tomu, že měření proběhlo skrytě a měřený úsek nebyl označen dopravními značkami IP 31. I když právní předpis povinnost označit měřený úsek výslovně nestanoví, lze tuto povinnost dovodit. Oprávnění (skrytě) zaznamenávat kontrolovanou osobu by totiž zákon stanovil výslovně, což ovšem nečiní. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na judikaturu k použitelnosti tajně pořízených záznamů. Dále uvádí, že k označení měřeného úseku pak mají sloužit právě již zmíněné dopravní značky IP 31.

[6] Podle stěžovatele magistrát ve svém rozhodnutí uvedl, že rozhoduje v příkazním řízení a odkázal na § 13 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Nejde o zjevnou chybu v psaní, proti příkazu by se bylo možno bránit jen odporem podaným do osmi dnů a poté by se stal pravomocným.

[7] Konečně je dle stěžovatele rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neprovedl jako důkaz návod k obsluze měřicího zařízení, a přesto konstatoval, že proběhlo ve shodě s návodem. Návod přitom není ani součástí spisu. Podle stěžovatele bylo měření nesprávné a kvůli automobilu, který je na snímku rovněž, mohlo dojít k reflexi. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 185/2018-39, podle něhož při chybě měření snímek vůbec nevznikne, se týká novějšího typu rychloměru Ramer 10C. Tvzení, že by snímek v případě chyby měření nevznikl, nelze bez provedení návodu jako důkazu přezkoumat.

[8] Žalovaný nevyužil možnosti se k věci vyjádřit.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel v první řadě namítá, že Policie hlavního města Prahy (dále též „městská policie“) měřila rychlost na místě, které k tomu nebylo určeno Policií ČR, a že opačný závěr městského soudu nemá oporu ve spise. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 79a zákona o silničním provozu je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel *výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií*. Nezáleží přitom na tom, odkud obecní policie měří rychlost vozidel; naopak vozidla, jejichž rychlost je měřena, se musí nacházet na takto určených místech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j. 7 As 126/2020-34, bod 27). V posuzované věci se ve správním spise nachází seznam míst určených Policií ČR k tomu, aby na nich měřila rychlost vozidel městská policie, a na tomto seznamu je i místo, kde byla změřena rychlost vozidla stěžovatele, jak uvedl již městský soud. Nejvyšší soud k tomu dodává, že jde o místo pod bodem 16 (*Podolské nábřeží v úseku mezi odbočkou k hotelu Racek a křiž. s ul. Jeremenkova*). Úvahy stěžovatele o tom, kdy byl seznam do spisu zařazen, nepokládá Nejvyšší správní soud za relevantní. I kdyby se tak stalo teprve v souvislosti s poskytnutím spisu městskému soudu, jak stěžovatel spekuluje, měl v řízení před ním dostatek času do spisu nahlédnout a obsah seznamu rozporovat. Ani pro účely kasační stížnosti se přitom stěžovatel se spisem neseznámil a omezil se na (mylné) tvrzení, že místo měření rychlosti na seznamu chybí. Jeho námitka tak nemůže mít úspěch.

[12] Dále stěžovatel argumentuje, že městská policie nezaslala Policii ČR plány měření rychlosti, což Policie ČR požadovala, a nebyla tedy prokázána součinnost při měření rychlosti. Nejvyšší správní soud ovšem v rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 As 195/2018-46, bod 57-58, vyložil, že na oprávnění obecní policie měřit rychlost na určených místech nemá vliv to, zda dodržela požadavek Policie ČR a zaslala jí plán měření rychlosti; podmínkou podle § 79a zákona o silničním provozu je pouze to, aby šlo o místo určené k měření rychlosti obecní policií. Od tohoto závěru není důvod se v posuzované věci odchýlit. Není tudíž relevantní, zda městská policie odeslala plán měření Policii ČR, podstatné je, že měřila rychlost v určeném místě.

[13] S námitkou stěžovatele, že městská policie byla povinna místa měření rychlosti označit dopravními značkami a nesměla rychlost měřit skrytě, se již adekvátně vypořádal městský soud, který poukázal na to, že povinnost dopravními značkami označit úsek měření rychlosti byla v § 79a zákona o silničním provozu stanovena jen do 31. 7. 2011. Správná není úvaha, že při výkladu městského soudu jsou dopravní značky pro měření rychlosti zbytečné. Za současného právního stavu totiž policie může, ale nemusí označit úsek, v němž je měřena rychlost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 185/2018-37, bod 14), a dotčené dopravní značky tak využití mají i nadále. Přílehlavá není ani argumentace stěžovatele, že zákonodárce by musel výslovně stanovit

oprávnění skrytě měřit rychlost. Měření totiž neprobíhá skrytě, nýbrž bez upozornění dopravní značkou.

[14] Dostatečně byla městským soudem vypořádána také námitka, že v rozhodnutí magistrátu se chybně uvádí, že pokuta byla uložena v příkazním řízení – jednalo se o zjevnou chybu v psaní. Stěžovatel toto posouzení zpochybňuje, nicméně klíčové je, že v souvislosti s tímto pochybením nebyla nijak zkrácena jeho práva. Proti dotčenému rozhodnutí podal odvolání a posléze využil i možnost podat správní žalobu. V obou případech se mu dostalo věcného posouzení jeho podání. Argumentace, že rozhodnutí magistrátu mohlo být ve skutečnosti příkazem, je zcela spekulativní.

[15] Konečně stěžovatel brojí proti tomu, že v řízení nebyl jako důkaz proveden návod k obsluze měřicího zařízení, a namítá, že tvrzení o korektním provedení měření je nepřezkoumatelné. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, týkající se používaných typů rychloměrů, ovšem platí, že byla-li změřená rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána (a měření nebylo anulováno), lze dovodit, že je možno měření považovat za správné a souladné s návodem k obsluze (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, čj. 10 As 282/2019-39, bod 58). Toto pravidlo přitom bylo v judikatuře vztaženo i na rychloměr AD9C, užitý v posuzovaném případě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, bod 45; rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, bod 24–25). Skutečnost, že městský soud neodkázal výslovně na judikaturu týkající se použitého typu rychloměru, nezakládá chybnost jeho úvah. Městský soud i správní orgány vyšly z toho, že při nesprávném měření by se nezobrazil záznam o rychlosti, a za tím účelem podle judikatury není třeba provádět jako důkaz návod k obsluze. Nad rámec toho již stěžovatel poukazuje jen na to, že na snímku je zachycen i automobil jedoucí před motocyklem. Vzhledem k tomu, že je zachycena jen jeho zadní část a na okraji snímku, zatímco v „ohnisku“ záběru je vozidlo stěžovatele, nepokládá Nejvyšší správní soud tuto skutečnost za dostatečnou k tomu, aby bylo nutno se správností měření jakkoliv blíže zabývat či provádět návod k obsluze jako důkaz.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2022

pokračování

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu